

Jan Neruda – Matka

Pod vodou měl ji sedm let
a měla s ním dvě děti,
pak řekl Vodník: „Můžeš teď
zas domov uvidětí.

Déle se však tam nesdržuj
než tři dni a tři noci,
sic zde tvé děti zardousím
a umrou bez pomoci.

Déle se mně tam nesdržuj,
to žádám ještě jednou,
sic vlny ze dna děti tvé
jak mrtvý leknín zvednou!" —

Plynula noc a plynul den,
co zas je navracena,
co s ní se těší družka zas
i matka skormoucená.

V noci ji matka uspává
přemnouhou průpovědí
a ve dne s družkou zpívají
kde kterou píseň vědí.

Plynula noc a plyne den
a plyne noc již třetí:
„Již musím od vás, volají
mne moje drobné děti.

Musím již od vás, ku kapli
jdu zbavit vší se tíže,
o matko, dejte ruku svou
a požehnání kříže!"

Rychle se matce vytrhla
a dveřmi rychle kráčí:
„Kam, družko drahá, v spěchu tak,
že sotva dech ti stačí?"

Ona však kolem okénka
Dál dále rychle kráčí,
A matka za ní z komůrky:
„Nenech mne, dcero, v pláči!"

Sklesla před Panny obrazem:
„Mou matku starou chrani! —"
a doma matka modlí se:
„Ach dceři cestu brani!"

Se zdi se Panna sklonila
zázračném u zjevení:
„Víc nepůjdeš již k muži zpět,
sic přijdeš o spasení.

Pro tebe více muže tam
ni dětí více není,
a půjdeš-li tam předce zpět
ty dojdeš zatracení!"

Oko se slzou zalívá
a srdce smutkem puká:
„Ach Panno, k dětem půjdu zas
přes všechna pekel muka!

Rci mně, o Panno, kdyby v tom
i věčná byla vina,
zda byla bys kdy mohla ty
snad opustiti syna?"

*Knihy veršů. Praha: Grégr & Dattel 1873.
s. 67 - 69*